

Charyzmaty – dary mowy i natchnienia

Rozważając katalog charyzmatów św. Pawła, chcemy przyjrzeć się ostatniej grupie owych darów, które są związane z mową i natchnieniami. Jednym z takich darów jest **proroctwo**. Jest to sposób, w jaki Bóg komunikuje się z nami również w dzisiejszych czasach. Wciąż wybiera On osoby, których używa jako swoje usta. Wypowiadają oni słowa do pojedynczych osób, do wspólnot, a nawet do narodów. Dar proroctwa jest przekazaniem przesłania Bożego za natchnieniem Ducha Świętego. Nie wnosi nic do depozytu wiary, ale potwierdza, że Bóg jest obecny i do nas mówi. Każdy chrześcijanin ma udział w prorockim urządzie Kościoła i jest wezwany, aby być świadkiem przesłania Ewangelii słowem i czynem, ale tutaj chodzi nam o szczególny dar łaski dany w określonym czasie i miejscu.

Prosty dar proroctwa nie niesie żadnego objawienia, a po prostu słowa zachęty, umocnienia, czy otuchy. Święty Paweł wspomina o tym: „*Ten zaś, kto prorokuje, mówi ku zbudowaniu ludzi, ku ich pokrzepieniu i pociesze*” (1 Kor 14, 3). Jest on dostępny dla wszystkich, ponieważ Apostoł Narodów pisze wcześniej „*troszczcie się o dary duchowe, szczególnie zaś o dar proroctwa!*” (1 Kor 14, 1). Oznacza to, że zawsze powinniśmy być gotowi, by Bóg mógł się w tym darze nami posługiwać.

Jest też proroctwo, które oznacza coś więcej niż tylko zachętę. Prorocy starotestamentalni oraz Jan Chrzciciel byli szczególnie przez Boga wybrani, otrzymując posługę niesienia ludziom Jego słowa, interpretowania aktualnych wydarzeń w Bożym świetle, a nieraz ostrzegania przed tym, co ma nadejść. Bardzo często musieli oni ponosić konsekwencje swojej misji, ponieważ głosząc wezwanie do nawrócenia i dopominając się o przestrzeganie bożych praw, byli odrzucani przez współczesnych sobie. Również w Nowym Testamencie znana jest ta instytucja, o czym pisze choćby św. Paweł: „*I tak ustanowił Bóg w Kościele naprzód apostołów, po drugie proroków*” (1 Kor 12, 28). Jeden z przykładów większej liczby osób prorokujących znajdujemy w Dziejach Apostolskich w opisie chrztu dwunastu mężczyzn: „*A kiedy Paweł włożył na nich ręce, Duch Święty zstąpił na nich. Mówili też językami i prorokowali.*” (Dz 19, 6-7).

Na podstawie Biblii możemy zatem wyróżnić prosty dar proroctwa i specjalne powołanie do posługi. Jednym z wyznaczników prawdziwości proroctwa są słowa Jezusa: „*poznacie ich po ich owocach*” (Mt 7, 20). Prawdziwe słowo od Boga zawsze będzie rodziło życie i wzywało do nawrócenia i głębszej wiary w Niego. Ma być również zgodne ze Słowem Bożym i nauczaniem Kościoła.

Choć być może na co dzień nie słyszymy zbyt wiele o takich proroctwach, dość często mają one miejsce na spotkaniach modlitewnych różnych wspólnot charyzmatycznych. Zdarza się, że podczas modlitwy Pan Bóg daje niektórym osobom głębokie przekonanie, że chce przez nich przemówić,

czy to do całej wspólnoty, czy poszczególnych osób. Mogą to być fragmenty Słowa Bożego, które ktoś odbiera bardzo osobiście i stają się dla niego światłem w konkretnych sytuacjach życiowych, mogą to być również pewne słowa, obrazy, wizje, czy odczucia. Wszystkie one pomagają odkryć, że Bóg jest pośród nas i wskazuje nam drogę.

Oprócz proroctw, charyzmatami Ducha Świętego są dar języków i dar tłumaczenia języków. Bardzo często posługują się tymi darami członkowie charyzmatycznych wspólnot, aby chwalić Boga w wolności i bez ograniczeń w postaci słów. Jest to jeden z najciekawszych, a zarazem najdziwniejszych darów duchowych i jedyny dar, dany nie dla korzyści innych, lecz dla samego modlącego się. Nie jest to jednak żadna ekstaza, ponieważ człowiek cały czas panuje nad sobą i zawsze może przerwać taki rodzaj modlitwy, gdy tylko zechce.

Na tym zakończmy nasze rozważania o charyzmatach, pamiętając o 4 rzeczach:

- 1) wszyscy od chwili chrztu, a jeszcze bardziej od bierzmowania, jesteśmy charyzmatykami i Duch Święty każdemu z nas może udzielić tych darów,
- 2) dary te uaktywniają się przede wszystkim u osób, które chcą służyć Kościołowi.
- 3) charyzmaty i dary duchowe nie służą temu, by się nimi „obwiesić” i chwalić. Nie są też wyznacznikami czyjejs świętości. Są to dary, które Duch Święty daje komu chce, jak chce i ile chce, aby budować Kościół,
- 4) ostateczny osąd co do posługiwania charyzmatami zawsze należy do hierarchii Kościoła, która rozeznaje i daje zgodę na posługiwanie się nimi, zwłaszcza wobec większych zgromadzeń.

Maryjo, Oblubienico Ducha Świętego, otwieramy nasze serca na działanie Ducha Świętego.

Zachęteni słowami św. Pawła Apostoła, chcemy ubiegać się i troszczyć o dary duchowe i wierzymy, że Duch Święty będzie dawał nam te dary, które są potrzebne naszej wspólnotie. Niech tak się stanie. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen